

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (N. P. Jensen): De to Lovforslag om Oprettelse af en Valutacentral og om fremmedes Handelsberettigelse er jo omtalt i samme Betænkning. Jeg ved ikke, om det er tilladt at omtale begge under eet?

Formanden: Jo, det er der intet til Hinder for.

Ordføreren (N. P. Jensen): Betænkningen er meget let overskuelig. Den gaar ud paa, at begge disse Lovforslag indstilles enstemmigt til Vedtagelse uforandret i dette høje Ting. Heri ligger selvfølgelig adskilligt af et Kompromis. Jeg skal ikke opholde mig meget ved det lille Lovforslag om Afgift af udenlandske Handelsrejsende og om en mindre Afgift af indenlandske Personer, der repræsenterer udenlandske Huse. Der har ogsaa fra forskellig Side været fremsat Udtalelser og Ønsker om Ændringer i en eller anden Retning, men man frafaldt disse, da der ikke kunde opnaas Enighed i Udmaalet, idet man var enig om, at det maatte anses for heldigt, at Forslaget i sin Helhed blev gennemført. Jeg maa for øvrigt bemærke, at dette Lovforslag egentlig ikke hører med som en nødvendig Del af den Valutaplan, som Regeringen har forelagt. Det kunde lige saa godt være kommet særskilt. Paa den anden Side er der heller ikke noget i Vejen for, at det kan komme til at følge med her, selv om det strengt taget ikke hører med, men kan betragtes som et selvstændigt Spørgsmaal.

Vigtigere er det andet Lovforslag om Oprettelse af en Valutacentral. Ogsaa om dette gælder det, at Udvalgets Stilling betyder et Kompromis. Man havde fra forskellig Side forskellige Ønsker, som man har fremsat i Udvalget. Man havde fra Oppositionens Side, de tidligere Regeringspartiers Side, meget bestemt ønsket at faa den i § 6 omtalte Ordning ændret paa en saadan Maade, at Forslaget ikke alene kom til at angaa de Former for Handel, som der er omtalt, men ogsaa kom til at angaa Handel med Varer, saaledes at en mindre heldig Varehandel kunde blive draget med ind under Valutacentralens Omraade paa en saadan Maade, at der kunde gribes ind der. Det kunde vi

fra vor Side saavel som for øvrigt ogsaa fra konservativ Side ikke gaa med til, idet vi mener, at Befolkningen har faaet nok af den Art Importregulering med tilhørende Prisbestemmelser o. s. v. i Krigens Tid. I den paagældende Tid var det paa mange Omraader nødvendigt at regulere, fordi der var en saa ringe Mængde Varer, at man maatte sørge for, at de fattige fik deres Del lige saa vel som de rige. Under disse Forhold kunde man vel alle være enige om, at til en vis Grad vilde Regulering og den Slags Bestemmelser være paa sin Plads. Derimod kan vi fra vor Side slet ikke indrømme, at noget lignende skulde være attraaet nu, hvor det gennemgaaende ikke er Varemangel, der er Tale om. Derfor har vi afvist denne Fordring fra de tidligere Regeringspartiers Side om en Tilbagevenden til de Principper, man havde i Krigens Tid og i den nærmeste Tid derefter, indtil den tidligere Regering gik af.

Paa den anden Side har der været fremsat Udtalelser, der gik i Retning af, at man kunde ønske, at der blev et mere centralt Sted for disse Valutahandler, som der er Tale om her, idet man i § 4 vil finde, at de, der skulde kunne tage Valutahandelen i deres Haand, er ikke alene Nationalbanken, men tillige de 4 private Hovedbanker og endvidere de private Bankierer og Vekslerere og vel ogsaa andre Banker, hvem Valutanævnet, de 3 Medlemmer, der nævnes i § 1, maa anse det for heldigt at give Bemyndigelse til at handle med Valuta. Det er muligt, at det kunde vise sig at være heldigere, det tør jeg ikke benægte. Men hvis det skulde vise sig, at der er for mange, der faar Ret til at handle med Valuta, vil der jo altid være Mulighed for at begrænse Antallet af disse. Det ligger i Bestyrelsens Haand. Der siges jo ikke i selve Lovforslaget, hvilke der skal være med, eller at saa og saa mange Vekslerere skal være med. Har man i denne Valutacentral oprindelig trukket Grænsen for vidt, nu vel, saa ligger det i selve Centralens Haand at indskrænke den. Vi har ikke turdet gaa til en Begrænsning i saa Henseende.

Eftersom vi ikke har kunnet blive enige om at stille Ændringsforslag i saadan Retning, er Resultatet blevet, at vi indstiller Lovforslaget til Vedtagelse uforandret, fordi det fra alle Sider erkendes, at der heri ligger nogen Betyggelse, idet der nemlig kan op-